

Nieuwsbrief 2022, Juli; nummer 18

Beste vrienden, Mir Wam,

Bij het uitbreken van de oorlog gingen onze gedachten dan ook direct naar hen uit in de Oekraïne waarvan we er verschillende ook persoonlijk mogen kennen en wat of dit voor hen zou kunnen gaan betekenen.

Vanaf dat moment ging er geen dag voorbij of we hadden als bestuur intensief contact met verschillende voorgangers uit de verschillende gemeenten.

In ons netwerk hadden we dan ook direct een oproep gedaan om zowel financiële steun, als mede voedselpakketten enz. maar vooral ook de vraag of er veel gebed zou mogen zijn voor de mensen welke daar in zulke moeilijke omstandigheden waren terecht gekomen.

Tevens zijn we in het westen direct samen met de lokale mensen opvanglocaties gaan opzetten om vluchtelingen uit het oosten van het land te kunnen opvangen. Wij zijn dan ook sterk van mening dat we de mensen zoveel als mogelijk daar moeten opvangen en zolang dit niet strikt noodzakelijk is niet buiten hun eigen landsgrenzen moeten gaan opvangen.

We hebben in de afgelopen periode mogen opmerken dat er door de mensen in de Oekraïne in grote afhankelijkheid en geloofsvertrouwen gewerkt mag worden.

De komende tijd hopen we dan ook in deze zelfde afhankelijkheid ons geringe werk te mogen kunnen blijven voortzetten.

Hier is veel voor nodig, maar boven alles willen we u voortdurend oproepen tot een vurig gebed. Gebed voor alle mensen in de Oekraïne, gebed voor alle mensen welke op welke wijze dan ook betrokken mogen zijn, maar niet in het minst gebed voor ons zelf. De tijden zullen niet eenvoudiger worden, maar er mag ook verwachting zijn in Hem Die is gestorven maar ook is opgestaan.

Aan het woord: Enkele van de vele vrijwilligers

Op maandag 28 februari werd ondergetekende gebeld door de voorzitter van de Stichting Mir Wam met de vraag hoe vlug ik veel bedden zou kunnen leveren voor hulpverlening aan Oekraïners.

Wij hebben direct onze voorraad bedden en 800 matrassen uit de opslag beschikbaar gesteld om onze naaste in nood te helpen. Maar direct erna volgde de vraag of we bereid zouden zijn om mee te willen helpen deze hulpgoederen met spoed op locatie te kunnen brengen. Zeker toen ik vernam dat de bestuursleden zelf ook belangeloos met truck met oplegger meerijden met deze humanitaire transporten, stemden wij in om te rijden. In Oekraïne kwam een vraag van een pastor uit Kiev over medicijnen of we daar a.u.b. voor zouden kunnen zorgen. Bij navraag bleek dit voor een groot deel om medicijnen te gaan die uitsluitend op recept verkrijgbaar zijn. Nu herinnerde ik me een klant van me uit Brabant die 6 apotheken beheert. Ik belde hem en hij was bereid in overleg met de producenten en bij bewijs van vertrek uit Nederland en aankomst in Oekraïne te willen helpen. Daarop vroeg ik hem om de prijs en levertijd. Een dag later kwam antwoord: wij schenken dit om niet en de levertijd is ongeveer 2 weken. En, we leveren jullie kosteloos 30x de bestelling zoals door jullie aangevraagd. Die zondag (6 maart) beluisterde wij 's avonds in de Oekraïne via de website de leesdienst in Rhenen van HC zondag 10 van ds. G.H. Kersten. "Wat verstaat gij door de voorzienigheid Gods"*Alle dingen, niet bij geval, maar van Zijn Vaderlijke hand ons toekomen.*

Thomas van der Zwaan, RECREAPARK BV Kesteren

Diverse jaren geleden ben ik via mijn werk in contact gekomen met Stichting Mir Wam.

Sinds de oorlog uitbrak in Oekraïne ben ik weer actief betrokken bij de Stichting en werd mij gevraagd om te gaan zoeken naar vrachtwagens, chauffeurs en lading om onze medemens in Oekraïne te ondersteunen in hun eerste levensbehoefte. Dit betekent veel bellen en coördineren, met trailers rijden en laden.

Dankzij de acties vanuit het hele land mochten wij rijkelijk voorzien worden in geld en goederen. Daarmee hebben wij inmiddels zo'n 40 vrachtwagens (ongeveer 800 ton! lading) kunnen vullen en weg mogen brengen. Op dit ogenblik (begin juli 2022) rijden wij volle trailers met fruit naar Oekraïne die belangeloos ter beschikking worden gesteld.

Zelf mocht ik samen met mijn collega ook een rit doen naar Oekraïne, bijzonder om te mogen doen, vooral als je er veel voor mag regelen en dan ook met eigen ogen kan zien waar het terecht komt, en dan ook weer verder getransporteerd wordt naar het oorlogsgebied en daarbinnen. Dat is wat mij het meeste nog is bijgebleven. Onze wagen werd overgeladen in een vrachtwagen van een jonge Oekraïense chauffeur, ook de bus van zijn zus werd volgeladen en samen gingen zij richting het oorlogsgebied. Ze zetten hun leven op het spel om hun landgenoten in nood voedsel te brengen.

De nood is nog steeds onverminderd hoog! Wij raken er hier aan gewend en maken ons weer druk om andere zaken. Dat merken wij ook in de giften en goederen. Er staan nog enkele transporten gepland en dan is het op. De oorlog is (helaas) nog niet voorbij. We willen aan u als lezer vragen om ons te (blijven) steunen in ons werk, zowel door gebeden als financieel. Dank voor alles wat u al hebt gedaan, het is bijzonder!

Met vriendelijke groet, Marnix Bons

Specifiek, wordt mij gevraagd steun te geven aan Stichting Mir Wam. Enerzijds voor een lokaal steunpunt voor goedereninzameling; maar daarnaast, om mee te gaan naar de Oekraïne voor Stichting Mir Wam om ter plekke hoogte te nemen van:

- (1) de distributie van goederen, zodat goede verantwoording naar de gevers mogelijk wordt;
- (2) ter plekke beeld te krijgen van wat voor soort hulp, goederen, enz. nu het meest nodig zijn en hoe de situatie bij niet-geregistreerde baptisten gemeenten die vluchtelingen opvangen, of daarvoor "doorvoer" adres zijn is;
- (3) welke mogelijkheden er zijn lokaal goederen te verwerven, zodat hoge transportkosten voor eenvoudige goederen kunnen worden vermeden;
- (4) en natuurlijk ter bemoediging en om contacten te versterken e.d.

Enkele stukjes uit het reisverslag van 2 broeders die met bovenstaand doel op reis zijn gegaan:

Maandag bezoek in Staro Konstantinov, Avond met vluchtelingen.

Bij de oudste van de gemeente hebben we geslapen. Hij heeft een soort tuiniers/grondverzet bedrijfje en een groot gezin. In het kleine huis (met een erg leuke mooie tuin vol bloemen en fonteintjes) huisvest hij naast zijn 10 kinderen, nog circa 9 vluchtelingen uit Mariupol. En dan toch was er nog ruimte voor ons.....

Samen met hen hebben we gegeten en de avond doorgebracht. Mogelijk vanwege de ligging zo dicht bij een militair vliegveld was alles verduistert met zwart plastic voor de ramen. Een aparte gewaarwording, om dan zo rond de tafel te zitten.

We hebben gegeten, gezongen en enkele vluchtelingen deelden iets van wat ze ondervonden de voorgaande maand. Dit was heftig om aan te horen. Igor Borisjenko uit Mariupol liet foto's en videobeelden zien, en gaf daarbij een geëmotioneerde toelichting.

Hij vertelde over hoe ze eerst nog wekenlang met 200 mensen geschild hadden in en nabij de kerk. Zo heel vaak voor de oorlog begon, had hij gedacht en gebeden: "Heere, al dit werk van evangelisatie in Mariupol, Heere, is Uw Woord dan ijdel, zonder effect?". Nu waren er biddende mensen, die naar de kerk kwamen om te schuilen en om te eten. Er werd met hen gelezen en gebeden en gesproken over Gods Woord. Hij vertelde, hoe zij voelden, dat er ook elders gebed voor hen was, en dat het anders onmogelijk was geweest in die omstandigheden te overleven. Om hen heen werd meer en meer alles kapot geschoten, de grote fabrieken, diverse kerken van diverse achtergrond. Een keer ging hij water halen (schoon water was een van de grootste problemen). Er werd geschoten en hij kon nog net achter een boom gaan staan, links en rechts floten kogels voorbij elke keer als hij zich maar iets vertoonde. Zo moest hij blijven staan, tot het een hele tijd later veilig was.

Op een gegeven moment besloot hij toch nog een keer iets te gaan halen in hun flatwoning. Vooraf baden ze ernstig om bewaring. Zo ging hij onderweg. Ondanks de beschietingen keerde hij veilig weer terug op de begane grond. Maar vrijwel direct erna kwamen de verdiepingen er boven met groot geraas naar beneden.

Na circa drie weken was de situatie totaal onhoudbaar en besloten ze alsnog te vertrekken. De bus was nog steeds intact. Maar er was slechts 5 liter brandstof om de afstand naar Zaporizhe te overbruggen. Uit een oliekachel taptten ze stookolie af en mengden die bij in de tank van de bus. Na gebed gingen ze zo onderweg, met z'n allen in de bus, dwars door de zone waar de strijd woedde. Telkens de bus uit, om troep weg te halen. Hier en daar lagen onontplofte granaten. Een tankbemanning wilde hen niet verder laten. Om de woorden kracht bij te zetten, draaide de bemanning de koepel richting de bus..... Ontstellende ervaring.

Maar de Heere bracht ze uiteindelijk in Zaporizhe en daarna hier in Staro Konstantinov bij deze broeders en zusters.

Dinsdag, Naar de koeriersfamilie Gomon

Na dit bezoek gaan we weer terug naar de kerk om de bus op te halen en naar broeder Vitaly Gomon te gaan in een ander deel van Kiev. Kiev is een grote stad. De stad heeft een oppervlakte zo groot als de helft van de provincie Utrecht en er woonden voor de oorlog bijna 3 miljoen mensen. De rit van de ene kant van de stad, dwars door de stad naar de oostoever van de Dnepr rivier is een afstand van ruim 19 kilometer. Wat opvalt is de

drukte, overall, en dat minstens 99% van de stad volstrekt onbeschadigd is. Met het nieuws van de laatste maand in het achterhoofd, had ik dit niet verwacht.

In de plenzende regen komen we aan bij de woontoren aan de Prospekt Bazhana 12/69 in Kiev-Oost, waar broeder Vitali Gomon en zijn gezin wonen.

We treffen een eenvoudig, ernstig echtpaar aan in een eenvoudig appartement. Vitali is 64 jaar oud en was voor zijn pensionering historicus. Hij blijkt goed op de hoogte te zijn van de geschiedenis van vele Europese landen en bezocht deze ook. Enkele zoons van het echtpaar zijn koerier voor de niet-geregistreerde Baptisten gemeenten (NGB). De jongste van hen is aanwezig, een bescheiden jongen. We krijgen hier zinvolle informatie over de situatie in Kiev en de wijze waarop distributie van goederen plaatsvindt naar de gemeenten in en achter de frontlinie.

Van de actieve fase van de oorlog hebben ze weinig last gehad. Natuurlijk de onzekerheid. Af en toe luchtalarm, en één keer stortte 2 kilometer verderop een neergeschoten straaljager neer.

We vragen naar de situatie in Kiev. Vitaly vertelt, dat er voor de oorlog 6 NGB gemeenten waren, in totaal circa 600 leden. Nu zijn er nog 3 geopend, en zeker de helft tot zestig procent van de mensen is weggevlucht. Hij denkt, dat 70% van hen niet terug komt. Hij geeft aan, dat velen van hen, ook voor de oorlog al aangaven naar het buitenland te willen. Naar Duitsland, de USA. Door de oorlog is de weg geopend te vertrekken. Waarom ze weg wilden? Omdat ze in de Oekraïne vanwege de economische situatie en grote corruptie geen toekomst zagen voor hun gezin. Op de vraag, hoe hij dan tegen de toekomst van de gemeenten aankijkt, krijgen we een leerzaam antwoord. Hij zegt, dat dit de vijfde oorlog is waar de kerk mee te maken krijgt sinds het begin van de 19^e eeuw (Krimoorlog rond 1853; 1^e Wereldoorlog; revolutionaire strijd rond 1922 voor een onafhankelijke Oekraïne; 2^e Wereldoorlog). En telkens zijn er mensen vertrokken, maar in elke oorlog was er ook een proces van loutering van het volk en zo kwamen na elke oorlog nieuwe bekeerlingen bij de gemeenten. Hij is daarom niet zonder hoop voor de toekomst van de gemeenten.

Werk van de koeriers

Hij vraagt zijn zoon Vitaly (junior) wat te vertellen over het koerierswerk en beelden te tonen. Deze is eerst wat terughoudend. Het lijkt erop, dat hij liever niet te koop wil lopen met dit werk. Hier spreekt niet een soort avonturier, maar een rustige, ernstige jongeman van net in de twintig. Vragenderwijs komen we toch het een en ander aan de weet. Er worden goederen aangeleverd met 10 tons truck of bussen; vanuit Uzhgorod en opgeslagen in de plaatsen Kiev, Dnipro en Tsjerkassy (deze laatste plaats ligt halverwege Kiev en Dnipro). Van daaruit wordt met 3 teams van elk 2 jonge (moedige) mannen naar circa 30 plaatsen (zijnde gemeenten of contactadressen NGB) goederen gebracht. Hier zijn reizen bij tot in het Donbass gebied van circa 800 kilometer (15 tot 20 uur reistijd); maar ook kortbij, zoals naar Tsjernihiv, circa 200 kilometer (6 uur reistijd). In de Donbass is op dit moment sprake van een actieve strijdfase, waardoor bijvoorbeeld de tochten naar Mariupol (die zij ook ondernemen) niet meer mogelijk zijn. Wel gaan ze nog steeds, verbazingwekkend genoeg, door de linies naar Melitopol. Deels off-the-road via sluipteggetjes en over landerijen. Van een van de tochten, naar Tsjernihiv, laat hij beelden zien. We zien een Ford personenwagen, aan de rechterkant een ruit kapot en vele kogelgaten. Dit gebeurde een keer toen ze in een gevecht terecht kwamen. Een projectiel sloeg 5 meter bij hen vandaan in de grond. Een auto die samen met hen opreed werd geraakt en brandde uit. Zelf lagen ze op de grond achter de auto en riepen tot de Heere om uitkomst. Later waren ze in staat verder te rijden, ondanks de schade. Eenmaal in de auto zong de andere zoon een lied, terwijl ze ontkwamen. Dit voorbeeld is er een uit meerdere gevaarvolle tochten die ze maakten en nog maken. Vanuit Stichting Mir Wam laten we hier 7 kogelvrije vesten achter.

De frequentie van de ritten is wat afgenomen; eerst gingen ze 2x/week naar veel plaatsen, inmiddels is dat minder, zo rond 1x/week. Een biddende vader en moeder blijven dan achter in deze Kiëvse flat. In veel (NGB) gemeenten waar ze komen in de oorlogszones is de situatie als volgt: (1) veel leden zijn weggevlucht, vooral gezinnen met kinderen; (2) enkelen, met name leidende broeders zijn op hun post gebleven; (3) zij helpen ouderen en zieken, die niet kunnen vluchten; zij helpen (transit-) vluchtelingen, met goederen, maaltijden, slaapplekken en evangeliseren daarbij.

De behoefte die er is in de (deels inmiddels bevrijde) steden in de oorlogszone en in de plaatsen in de Donbass is tamelijk gelijk: brood, pap (havermost, boekweit, gierst, griesmeel e.d.), makkelijk klaar te maken soep, (oplos) koffie, en daarnaast hygiëne materialen, ook voor ouderen.

Zo nemen we rond 18:15 uur afscheid van Vitali en Ljuba Gomon en hun gezin na een bemoedigend bezoek.

Woensdag bezoek aan Dnjepr, Zaporizhe en Nikopol:

Om, na het bezoek aan een broeder in frontstad Zaporizhe, aan andere kant van de Dnjepr te komen passeren we een andere brug, zigzag tussen zware barricades door.

We nemen de H23 richting Nikopol. Er zijn duidelijk meer blokposten en er moet geregeld uitgelegd worden wat het doel is. We hebben inmiddels als gewoonte ten afscheid een groet uit Nederland over te brengen met pak koekjes en Oekraïense Evangelisatiefolder. Soms is de controle uitgebreider, bijvoorbeeld van kentekens en papieren; of wil men in de bus of aanhanger kijken. De weg is slecht, maar tamelijk probleemloos bereiken we Nikopol. Om rechtdoor te mogen, moeten we even wat langer praten, maar het lukt. We weten dat hier oorlog is, de Russen zitten minder dan 10 kilometer hier vandaan. Maar er is de vreemde tegenstelling met de elementen van militair vertoon: boeren trekken rustig met hun brede machines sporen over het land op deze prachtige lentedag 27 april 2022. Aan de andere kant, niet elke dag zie je een leeggeschoten BM-30 Smerch MLRS raketlanceerder langszij komen. Minigravers die loopgraven maken midden in de prachtige zwarte akkers. Driehoekige bordjes met waarschuwing "Pas op! Mijnen". De waanzin van oorlog.....

Dan mogen we, bij Grysivka absoluut niet verder. Of terug of rechts, naar ons gevoel de bush in. Dat besluiten we te doen – kortste weg. Via wat nederzettingen komen we op een gegeven moment op een rustige plek met prachtig uitzicht..... We kiezen een tactische plek bij Tokivske voor een sanitaire stop en een picknick. Helaas, voor de soep warm is, worden we onderweg "gestuurd" naar een niet geplande omgeving. Dit loopt weliswaar goed af, maar zo kost het meer tijd dan gepland om het dorp Apostolove te bereiken.... Off-the-road, soms via akkers, en in ieder geval via meer dan slechte wegen. Lange omweg – Veel vertraging. Om 16.40 waren we in Nikopol, het is nu bijna 3 uur later en maar 65 kilometer verder. Een voordeel: midden in de bush-bush, vlak voor Apostolove is een pompstation. We gooien de tank vol met diesel. Deze vreemde routekronkel voelde op dit moment als ongemak. Maar niet alleen bewaarde de Heere op dát moment in alle gevaar, maar de volgende dag werden we ons bewust, hoe Hij alles bestuurt. Want donderdag in de loop van de dag was er pomp na pomp geen diesel te krijgen, en wij konden zo ver doorrijden met het hier in de bush-bush getankte tot er wel ergens diesel was te krijgen. In Apostolove komen we weer in de "normale" wereld. We zijn weer terug op de H23 richting Kryvih Rog.

NN

Het weten waard

Een rolstoelbus voor Oekraïne

In de afgelopen jaren hebben we verschillende aanvragen gekregen voor een rolstoelbus t.b.v. invaliden en oude mensen die slecht ter been zijn. Ook via particulieren en verzorgingshuizen kregen we aanvragen. In de huidige situatie tijdens de oorlog blijkt de nood nog groter te zijn. Zoals bij vele rampen kunnen gehandicapte mensen zich niet snel verplaatsen en evenals oude mensen blijven zij tot het laatste moment op hun plaats. Afgelopen voorjaar is er hier bij ons op het dorp een inwoner overleden waarvan de familie in het bezit was van een rolstoelbus. Na overleg hebben we als Stichting Mir Wam deze bus aan kunnen schaffen. De financiële middelen kregen we via persoonlijke giften uit Nederland en Canada en via Stichting Bevordering Zorg vanuit Schouwen Duiveland.

De vraag kwam toen op ons af, waar gaat de bus naar toe. De Heere heeft het zo bestuurt dat we de bus belangeloos ter beschikking hebben gesteld aan de kerkelijke gemeente van Uzghorod. De jeugd en zeker ook de ouderen zetten zich boven mate in om de noodhulp transporten die vanuit Stichting Mir Wam daar aankomen verder het land in te brengen. Vaak ook met gevaar voor eigen leven.

2 Korinthe 9: 2 is van deze gemeente zeker van toepassing.

Dat het overbrengen van de rolstoelbus naar Oekraïne niet zonder problemen verliep kunt u in het volledige [verslag lezen op de website](#).

Na de morgendienst van 29 mei jl. mocht ik in de gemeente van Uzghorod bekend maken dat de rolstoelbus aan hun gemeente geschonken werd. Vele oudere mensen kwamen daarna naar me toe om ons hartelijk te bedanken. Ook ouders van gehandicapte kinderen wilden hun dankbaarheid bekend maken. Het is heel fijn dat je mag merken dat de rolstoelbus daar zeker op zijn plaats zal zijn. Voordat de bus in gebruik kan worden genomen zijn ook de nodige export documenten nodig. De verantwoordelijke broeder Igor Romanyoek en ik moesten daarvoor met de bus terug over de Oekraïense grens en gelijk weer terug om de bus als geschenk in te voeren. Mede vanwege de vele noodhulptransporten die we over deze grens maken gaan ook de douane mensen Stichting Mir Wam al kennen en waarderen. Ze werkten graag mee om de benodigde documenten in orde te maken. Terug gekomen in Nederland moest ik eerst de Nederlandse kentekenplaten in Roosendaal bij het RDW inleveren waarna ik het benodigde export document ontving. Dit document moet met het eerstvolgende transport meegegeven worden waarna Igor in Uzghorod de nieuwe Oekraïense kentekenplaten bij de plaatselijke politie op kon halen.

Tegelijkertijd komt de vraag bij me naar boven, hoeveel mensen zijn er nu nog die zulke hulp hard nodig hebben en heel goed kunnen gebruiken? Daarom bij deze de vraag aan ieder die dit leest: Als u iets weet of een idee hebt voor dergelijke aanvragen, houden we ons graag aanbevolen.

Lees ook zeker het [verslag op de website](#) van ds. K. den Boer die samen met Jan deze reis gemaakt heeft.

Van de Penningmeester

In de achterliggende periode mogen we terugzien op een enorme offervaardigheid vanuit onze achterban. Vooral in het begin van de oorlog in de maand maart is er enorm veel geld binnengekomen van de mensen zelf. Wat later meer van Deputaatschappen van diverse kerkgenootschappen en diaconieën. Maar ook van acties van diverse scholen waar nu nog steeds geld van binnen komt. Ook zijn er veel acties in de plaatselijke kerken geweest met zanguitvoeringen waar ook veel geld opgehaald werd.

Hierdoor waren we als stichting in de mogelijkheid om, naast veel geschonken voedsel, ook veel voedsel in te kopen om de vrachtwagens vol te krijgen.

Daarnaast is er voor een groot bedrag uitgegeven aan hulp voor opvang van vluchtelingen in Oekraïne. Verder is er ondersteuning in de kosten voor brandstof voor de distributie van voedsel in Oekraïne.

We zijn verwonderd wat betreft de ruim 30 transporten die allemaal gesponsord zijn met chauffeurs en brandstof.

Na deze uitgaven mogen we nu nog een flink saldo in reserve hebben voor eventuele opbouw van het land. We hopen en bidden en vragen ook hiervoor om gebed dat dit moment spoedig mag aanbreken.

Met dank aan ...

Stichting

bevordering
Zorg

Schouwen-Duiveland

Deputaatschap Bijbelsverspreiding / Bible and Book Ministry

Van Bible and Book Ministry hebben we, via deputaatschap Bijbelsverspreiding, sleutelhangers ontvangen om uit te delen. De QR-code geeft toegang tot veel theologische boeken in vele verschillende talen. Ieder transport neemt ook een aantal pallets lectuur mee naar Oekraïne. Er is honger naar het Woord.

Met dank aan ... waar moeten we beginnen en eindigen

Het is onmogelijk iedereen persoonlijk te danken voor geboden hulp. De acties die gevoerd zijn, de giften die we binnen kregen, de chauffeurs die zich melden, de hulp bij inpakken van goederen, bij het laden van transporten, de leveranciers die levensmiddelen kosteloos of tegen inkoopprijs ter beschikking stellen en bedrijven die transporten belangeloos uitvoeren. En allen die achter de schermen de gehele organisatie beheren, coördineren, structureren. U zit niet op een bedankje te wachten en daar doet u het niet voor ... maar toch nogmaals bij deze ...

Maar het belangrijkste is nog steeds het gebed met dank aan de Heere die ons kracht gaf, gezondheid, wijsheid, de middelen en materialen. De Heere, Die ook broeders in Oekraïne gaf die zich verantwoordelijke weten voor de gang van zaken en de aangeboden goederen. Zij die ons altijd weer gastvrij ontvangen, over zelfverloochening gesproken ...

Colofon

Stichting Mir Wam met afdelingen in : Schouwen-Duiveland, Ermelo en Terneuzen

Contactgegevens: Erling Steenstraat 9; 4306 AL Nieuwerkerk; T.: 0111 - 64 20 07;

E-mail: info@mirwam.nl; Website: www.mirwam.nl.

Bankgegevens: Regiobank rekening: NL64 RBRB0 851 583 415. Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI).

<https://www.mirwam.nl/doneren>

U kunt zich aanmelden voor onze nieuwsbrief door een mail te sturen naar info@mirwam.nl. De door u ingevulde persoonsgegevens (emailadres en de eventueel andere verstrekte informatie) worden door Stichting Mir Wam uitsluitend gebruikt om u onze nieuwsbrieven toe te sturen. Deze gegevens worden niet aan derden verstrekt.

U kunt zich te allen tijde afmelden voor deze nieuwsbrieven door een email te sturen naar info@mirwam.nl. U zult dan geen nieuwsbrieven meer ontvangen.

Voor alle genoemde data geldt: DV, Zo de Heere wil en wij leven zullen